

HET OPPASMONSTER

Tuutikki
Tolonen

MONSTERLIJK
GRAPPIG!

Met illustraties van
Maddy McClellan

HET OPPASMONSTER

Tuutikki
Tolonen

Met illustraties van
Maddy McClellan

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

1

Een rampzalig ontbijt

Zoals vaak het geval is, begon het allemaal 's ochtends. Mama maakte het aanrecht schoon met een sponsje. De kinderen Hellemaa – Hilla (11 jaar), Kaapo (9 jaar) en Maikki (6 jaar en 4 maanden) – zaten aan de ronde keukentafel en aten rice krispies.

Op de radio was het nieuws te horen: *schoolvakanties begonnen, warm weer op komst, toestand op de wegen dit weekend rustig...*

Mama hield het sponsje boven het aanrecht in de lucht en draaide zich om naar de kinderen. Ze was nerveus, en niet voor niets.

‘Eigenlijk is vandaag de vertrekdag, maar de treinkaartjes zijn nog steeds niet gekomen,’ zei ze boos. ‘Dat winnende lot was waarschijnlijk alleen maar bedrog. Een reis naar Lapland en een wellnesskuur van twee weken winnen! Nee, nee. Zulke dingen gebeuren niet in het echt.’

Mama draaide zich weer om naar het aanrecht en ging verder met schrobben. Ondertussen mompelde ze: 'Toch dacht ik dat het waar was. Ik heb zelfs mijn koffer al gepakt, maar die tickets zijn nergens te bekennen.'

De kinderen keken elkaar snel even aan.

'De oppas ook niet,' zei Hilla.

'De oppas ook niet,' herhaalde mama.

'En de Onzichtbare Stem ook niet,' ging Maikki verder.

Mama fronste haar voorhoofd.

'Maar de Onzichtbare Stem is wel heel vaak te horen,' zei Kaapo.

'En als je vaak te horen bent, hoef je niet zichtbaar te zijn,' grinnikte Hilla.

'Hou eens op met dat gedoe over die Onzichtbare Stem,' zei mama streng. 'Papa komt vannacht thuis, dat weten jullie heel goed. Hij zit al in het vliegtuig.'

'Tuurlijk,' fluisterde Hilla tegen Kaapo. De Onzichtbare Stem was niet zo heel goed in op tijd thuiskomen.

'Wat zitten jullie te fluisteren?' vroeg mama.

'Niets,' zei Kaapo snel.

De deurbel ging.

'Daar is-ie!' riep mama. Ze wierp een blik om zich heen. De keuken was nog steeds een chaos.

'Ik ga opendoen,' zei Hilla, en ze sprong overeind. Mama veegde snel met het schuursponsje de kruimels van tafel en haastte zich achter Hilla aan de gang in.

De postbode stond in de deuropening. Het was niet dezelfde man als altijd; deze was keuriger en kwieker. Hij droeg een geel jasje, een grijze pet en een grijze stropdas van synthetisch materiaal. Hij was overduidelijk niet op de postfiets hiernaartoe gereden.

‘Is Mari Hellemaa thuis?’ vroeg hij beleefd. ‘Ik heb een zending voor haar. Iemand moet kwiteren dat het poststuk in ontvangst is genomen.’

‘Kwiteren?’ herhaalde Hilla.

‘Ondertekenen,’ verduidelijkte de postbode.

Mama veegde haar handen af aan haar schort en zette een stap naar voren.

‘Ik ben Mari Hellemaa,’ zei ze. ‘Ik heb een vakantie gewonnen bij een verloting. Dat daar zijn vast de treinkaartjes.’

De postbode knikte goedkeurend en reikte mama een papiertje en een pen aan. ‘Hier tekenen graag. En de naam ook voluit, alstublieft.’

Mama ondertekende. De postbode gaf haar een envelop.

‘Hier, alstublieft. Een prettige dag nog!’

Hij tilde zijn pet op en verdween in het trappenhuis.

Voorzichtig scheurde mama de envelop open.

‘Kijk aan, daar zijn ze,’ zei ze opgelucht. Ze haalde een opgevouwen blaadje papier uit de envelop, waar de tickets tussen zaten.

‘Wat staat erop?’ vroeg Hilla.

Mama vouwde het papiertje open en begon hardop te lezen:

Geachte winnares!

Nogmaals van harte gefeliciteerd! Eindelijk is het tijd om op reis te gaan. Het is tijd om de accu op te laden en te ontspannen. Het is tijd om aan uw eigen welzijn te denken, om wakker te worden van het gefluit van vogeltjes en kietelende zonnestralen. Welkom!

Over twee weken voelt u zich een nieuw mens. Onze ontspanningskuur gaat morgen om 12.00 uur van start, op een plek waarvan de precieze ligging wordt bekendgemaakt wanneer u hier aankomt. De kuur duurt exact twee weken, en al die tijd hebt u geen geld nodig, alleen warme kleren en een opgewekte kampeerstemming. Na de kuur wordt u terug naar huis gebracht, voor zover u zelf geen andere bestemming hebt gekozen. De speciale kuurtrein vertrekt vanavond om 20.00 uur vanaf het hoofdstation. Wees zo goed om op tijd te komen. U vindt de tickets in de envelop.

‘De speciale kuurtrein,’ herhaalde Hilla. ‘Mama is blijkbaar niet de enige die een ontspanningsreis heeft gewonnen.’

‘Die anderen moeten de reis natuurlijk zelf betalen, sufkop,’ verbeterde Kaapo haar. ‘Ja toch, mama?’

Mama gaf geen antwoord en staarde alleen maar naar de brief. Ze had een vreemde frons op haar voorhoofd.

‘Wat staat er?’ vroeg Hilla.

‘Goeie genade,’ zei mama. ‘Omdat jullie vader op zakenreis is, krijgen we een oppas die dag en nacht hier

blijft, totdat ik weer terug ben. Twee weken, dag en nacht!’

‘Heb je ze niet verteld dat de Onzichtbare Stem onderweg is naar huis?’ vroeg Kaapo.

‘Ik dacht dat het wel vanzelf sprak dat papa thuis komt,’ snauwde mama.

‘Komt er een hulp bij ons wonen?’ vroeg Maikki blij,

want die was dol op alle soorten verzorgsters. Vooral op de juffen van het kinderdagverblijf, maar ook op de assistentes van het consultatiebureau en de tandartskliniek – op alle mogelijke verpleegsters, echt op iedereen.

‘Over overnachten is helemaal niet gesproken,’ mompelde mama. ‘Ik dacht dat er een gezinshulp zou komen die een paar keer per week schoonmaakt en eten kookt. Dit is echt iets heel anders.’

‘Wedden dat de Onzichtbare Stem helemaal niet thuiskomt als hij hoort dat er al een oppas is geregeld?’ fluisterde Hilla tegen Kaapo.

Die haalde zijn schouders op.

‘Dit hadden ze eerder moeten vertellen,’ ging mama hoofdschuddend verder. ‘Een wildvreemde! Waar moeten we die hier onderbrengen? We hebben niet eens een logeerkamer!’

‘Jouw bed is dan vrij,’ merkte Maikki op.

Mama schudde geïrriteerd haar hoofd en las verder.

‘Wat schrijven ze nog meer?’ vroeg Kaapo toen mama’s lippen ineens een strakke streep vormden.

‘Lees ’ns hardop,’ jengelde Maikki.

‘Wat heeft dit nou weer te betekenen?’ vroeg mama, en ze las voor:

U krijgt de kans om deel te nemen aan een geheim, bijzonder experiment, dat bedoeld is om nieuwe mogelijkheden op het gebied van huishoudelijk werk te onderzoeken. De gezinshulp die bij u thuis komt is een perfect voor haar taak opgeleide half-mens...

‘Een half-mens?!’ riep Maikki. ‘Wat?! Lees nog eens!’

‘Maikki, niet schreeuwen,’ zei Hilla. ‘Mama, lees verder.’

Dat deed mama:

... half-mens, zo iemand die vroeger een monster of een trol werd genoemd...

Hilla begon te giechelen. ‘Dit is een grap!’

‘Verborgen camera.’ Kaapo grijnsde, en hij spiedde om zich heen.

Maar Maikki staaarde opgewonden naar haar moeder. Tintelend, blij. Kon dit waar zijn? Een monster bij haar thuis? Een monster als oppas?

Mama’s stem klonk gespannen toen ze verderging:

We willen er met nadruk op wijzen dat het wezen ongevaarlijk is. Dat neemt niet weg dat het om een heel vertrouwelijk experiment gaat. Er mag daarom absoluut niet met andere mensen over het wezen worden gesproken. Wie deze zwijgplicht schendt, krijgt een boete. Verder willen we u eraan herinneren dat u een geheimhoudingsovereenkomst hebt ondertekend toen u ermee akkoord ging deze prijs in ontvangst te nemen...

Mama sloeg haar blik op van de brief. Ze keek bezorgd.

‘In dat document was helemaal geen sprake van half-mensen en monsters,’ zei ze boos. ‘Ik dacht dat ik niet mocht verklappen wat voor relaxbehandelingen ze tij-

dens die reis naar Lapland aanbieden, maar dit is iets heel anders. Mijn kinderen zijn geen proefkonijnen! Ik laat me geen boetes opleggen in mijn eigen huis.'

'Nou, ik kan best een geheim bewaren!' riep Maikki. 'Ik wil dat die half-mens hier komt wonen!'

'Maikki, niet schreeuwen,' zei Kaapo.

Precies op dat moment ging de deurbel opnieuw.

'Jeetje mina,' zei mama geïrriteerd.

Hilla liep naar de deur en deed open. Een diepe, verbijsterde stilte daalde neer in de gang. Voor de deur stond een zwartbruin wezen. Het was groot en breed, en vulde bijna de hele deuropening. Maar wat was het? Het had twee gigantische voeten, waarmee het stevig op zijn plaats stond. Het had twee gigantische handen. Dat leken wel pannendecksels, en alle vier de vingers waren als rookworsten. In een van zijn handen hield het wezen een verkreukeld stukje papier.

Maar had het nou een dikke, warrige vacht, of droeg het een overall die gemaakt was van rafelige repen stof? Een vreemde geur verspreidde zich in de gang, als die van een aardappelkelder. Het wezen keek met zijn grote bolle en gele ogen boos in het rond en gromde iets. Maikki verstopte zich snel achter haar moeder.

Achter het wezen dook een bode in een grijs pak op, een andere man dan die van daarnet. Hij begroette het gezelschap met een nerveus hoofdknikje, kuchte en zei: 'Er is een zending voor u gekomen. Kunt u even ondertekenen?'

Hij wurmde een apparaatje voor elektronische ondertekening langs het wezen en reikte dat mama aan. Die

staarde het wezen aan, met haar mond een klein stukje open.

‘Mama, schrijf je naam op,’ zei Hilla terwijl ze haar moeder zachtjes een duwtje gaf.

‘Wat moeten we daarmee?’ vroeg mama.

‘De instructies zijn meegeleverd,’ zei de bode, en hij kuchte.

‘Onderteken nou,’ herhaalde Hilla.

‘En als ik dat niet wil?’ vroeg mama zachtjes.

‘U hebt eigenlijk geen keus,’ zei de bode. ‘Dit moest hier worden afgeleverd. Er is geen retouradres vermeld.’

‘Onderteken nou gewoon,’ drong Hilla aan.

‘Er zitten dus instructies bij?’ vroeg mama voor de zekerheid met een gespannen stem, en de bode knikte.

Mama pakte de elektronische pen en schreef een tikje trillend haar naam op het beeldschermje. De bode pakte het apparaat snel weer van haar af. ‘Een heel prettige dag nog verder,’ zei hij, waarna hij er vlug vandoor ging.

Maar de familie Hellemaa en de nieuwe oppas bleven als standbeelden bij de deur staan. Hilla staarde naar het wezen. Kaapo staarde naar het wezen. Mama wierp afwisselend een blik op het wezen en op haar kinderen, want ze wist niet of ze de kinderen snel moest redden, en zo ja, hoe dan, want ze bevonden zich op de vierde verdieping van hun flat en het wezen vulde de hele deuropening, en een andere uitgang was er niet.

‘Mama, is dat nou een monster?’ fluisterde Maikki achter de rug van haar moeder.

Het wezen liet een dof gegrom horen en stak Hilla, die toevallig het dichtstbij stond, een blaadje papier toe. Ze pakte het aarzelend aan.

Het wezen gromde nog een keer. Mama hapte geschrokken naar adem. Hilla vouwde het blaadje open. Het was verkreukeld, vies en hier en daar gescheurd. Er viel een kluitje aarde tussenuit, dat verkrumelde toen het op de grond rolde.

‘Dit is vast die gebruiksaanwijzing,’ zei Hilla. Mama fronste haar voorhoofd.

‘Wat staat erin?’ vroeg Kaapo.

Hilla las hardop voor:

Ontvangend gezin: Hellemaa

Verstuurd: Geschoolde half-mens, in de volksmond ‘monster’ genoemd, specialiteit: kinderoppas en gezinshulp.

Karakter: Niet gewelddadig, houdt van tv-kijken, is graag bij mensen thuis.

Overige opmerkingen: Geen eigennaam, wordt aangesproken met de naam ‘hulpmonster’ of alleen maar ‘monster’. Zorgt zelf voor zijn eigen voedsel. NB: Hij laat de kinderen nooit alleen thuis!

Kennis van de Finse taal: Slecht. Begrijpt de taal enigszins, maar spreekt die niet. Verbetering van de taalvaardigheid onwaarschijnlijk. NB: Gebrek aan taalvaardigheid is niet van invloed op zijn werk!

Onderkomen: In de gangkast (kast dient onmiddellijk leeggeruimd te worden).

‘Goeie griebels,’ jammerde mama. ‘Hoe gaat dit aflopen?’ Hilla en Kaapo wierpen elkaar een blik toe. Interessant, inderdaad: hoe zou dit aflopen?

Maikki kroop achter moeders rok vandaan. Ze keek naar het monster en glimlachte.

‘Hij is niet gevaarlijk,’ zei ze, en ze stak haar hand uit naar het wezen. ‘Moet je eens naar zijn ogen kijken. Hij wil hier blijven.’